

0052878

Vonnisnummer/ Griffienummer / / 2016
Repertoriumnummer/ Europees 2016 /
Datum van uitspraak
Rolnummer niet in strafzaken
Notienummer parket HV 66.RW.101000/12

Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, strafzaken

Vonnis

52ste kamer

Aangeboden op
Ref. Griffie: 5 – 11 - 13 OR: Mevr. Vercaere

INZAKE VAN :

De Heer Procureur des Konings bij het parket Halle-Vilvoorde, in naam van zijn ambt

TEGEN :

1. | | | | | , zaakvoerster, geboren te
054589 | | | | | op | | | | | , wonende te Jette,

Die verscheen en werd bijgestaan door haar raadsman Mr Delbecque S., advocaat

2. | | | | | , zaakvoerder, geboren te |
054590 | | | | | op | | | | | , wonende te Jette,

Die verscheen en werd bijgestaan door zijn raadsman Mr. Soudant, advocaat.

3. | | | | | , zonder beroep, geboren te
054591 | | | | | op | | | | | , van Chinese nationaliteit,
zonder vaste woon- of verblijfplaats, doch mogelijk
verblijvende te : Wemmel,

Die niet verscheen.

Beklaagden

TENLASTELEGGINGEN

Beklaagd van:

in het gerechtelijk arrondissement Brussel,

tussen 1 september 2008 en 31 januari 2014,

als dader of mededader

- om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben,
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben ;

op het perceel gelegen te _____, kadastraal oekend als _____, eigendom van _____ en _____ bij akte van 6 juli 1998 verleden voor notaris _____ te _____ ;

bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20 §1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, namelijk,

1. tussen 30 april 2009 en 31 januari 2014, de eerste _____ en de tweede _____ verdachte,

4 appartementen in een meergezinswoning,

2. tussen 11 juni 2011 en 13 juni 2012, de derde _____ verdachte,

2 kamers op de tweede verdieping in een meergezinswoning,

met wat betreft de eerste _____) en de tweede _____ verdachte, de omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte wordt gemaakt.

Overwegend dat de eerste _____ de tweede _____ en de derde _____ verdachte tevens gedagvaard worden om zich overeenkomstig art. 42, 3° en 43 bis SW te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van respectievelijk 30.430 € voor de eerste _____ en de tweede _____ en 4.800€ voor de derde _____ verdachte, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen zoals berekend als volgt:

- woning 01.01:

verhuurd van 1/12/2011 tot 12/06/2012 aan 380 €/m = 2.660 €

verhuurd van 1/11/2013 tot 30/01/2014 aan 420 €/m = 1.260 €

subtotaal: 3.920 € /2 = 1960 € elk voor _____ en _____

- woning 01.02:

verhuurd van 1/09/2008 tot 12/06/2012 aan 320 €/m = 14.720 €

verhuurd van 1/04/2013 tot 30/01/2014 aan 500€/m = 5.000 €

subtotaal: 19.720 € /2 = 9.860 € elk voor _____ en _____

- woning 02.01:

verhuurd van 1/03/2011 tot 12/06/2012 aan 340 €/m = 5.440 € /2 = 2720 € elk voor _____ en _____

- woning 02.02:

verhuurd van 1/05/2009 tot 12/06/2012 aan 550 €/m = 20.900 €

verhuurd van 12/12/2013 tot 30/1/2014 aan 480 €/m = 960 €

subtotaal: 21.860 € /2= 10.930 € elk voor en

- kamer 02.03:

Verhuurd van 11/06/2011 tot 12/06/2012 aan 200 €/m = 2.400 € voor

- kamer 02.04:

Verhuurd van 11/06/2011 tot 12/06/2012 aan 200 €/m = 2.400 € voor

Totaal:

25.470 € voor

25.470 € voor

4.800 € voor

IN AANWEZIGHEID VAN:

DE WOONINSPECTEUR, handelend in naam van het Vlaamse Gewest, met kantoor te
3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsevest 6 bus 93

054592

EISER TOT HERSTEL,

Vertegenwoordigd door Mr. Thys Van den Audenaerde loco Mr. Philippe Declercq, advocaat
(balie Leuven),

Dagvaardingen overgeschreven op het hypotheekkantoor van Brussel VI op 14 oktober 2015 onder ref. nr. 053-T-14/10/2015-08788, 053-T-14/10/2015-08789

DE PROCEDURE:

Gelet op het tussenvonnissen van deze rechtbank van 7 april 2016;

Op de openbare terechtzittingen van deze 52^e kamer van 16 juni 2016 en, na voortzetting op verzoek van de verdediging, op de openbare terechtzitting van 20 oktober 2016, werd de zaak behandeld, en heeft de rechtbank gehoord:

- Mevrouw Vercarre, Substituut-Procureur des Konings, in haar vordering; het openbaar ministerie voegde een navolgend PV aan het strafdossier;
- De eiser tot herstel in zijn middelen en vordering; hij legde een syntheseconclusie en stukken neer;
- Beklaagden en en hun raadslieden in hun middelen en verdediging; zij legden een syntheseconclusie en een stukkenbundel neer.

De beklagden die verschenen hebben de gelegenheid gekregen als het laatste het woord te nemen.

Derde beklagde verscheen niet zodat op de openbare terechtzitting van 20 oktober 2016 de zaak lastens hem bij verstek in beraad werd genomen.

FEITEN & ELEMENTEN VAN HET STRAFDOSSIER:

Op 12 juni 2012 voerde de wooninspecteur verbonden aan het Agentschap Inspectie RWO een woonkwaliteitsonderzoek uit in het pand gelegen te kadastraal gekend onder , dat eigendom is van beklagden sub 1 en 2. Zij zijn tevens de verhuurders van de erin aangetroffen woonentiteiten. Beklaagde sub 3 was onderverhuurder.

Terwijl er 8 personen in het pand waren ingeschreven in het bevolkingsregister, werd vastgesteld dat het gebouw was ingedeeld in 3 kamers met gemeenschappelijk sanitair en keuken en 3 appartementen, waar telkens 2 of 3 personen werden aangetroffen. Beklaagde bewoonde kamer 02.02 (op de 2^e verdieping) en bezat de sleutel van kamer 02.04; de drie bewoners van die kamer konden deze niet van binnen uit openen.

Er werden zowel aan het gebouw als aan de woonentiteiten gebreken vastgesteld. Wat betreft het gebouw werd onder meer vastgesteld: gebreken aan de elektrische installatie, gasmeter niet toegankelijk, waterkraan niet toegankelijk. Aan het gebouw werd een totaal van 33 strafpunten toegekend.

De gemeenschappelijke ruimtes voor de kamers werden gebrekkig bevonden (o.a. gebreken aan de toiletfunctie en de badfunctie); tevens werd vastgesteld dat de keuken, toilet- en badfunctie niet aangepast waren aan de bezettingsgraad.

Twee appartementen werden ongeschikt bevonden, deze kregen elk 55 strafpunten; het appartement dat niet kon worden bezocht werd minstens 33 strafpunten toebedeeld.

De kamers kregen elk 111 strafpunten en werden dus ongeschikt bevonden voor bewoning.

De huurprijzen die konden worden geverifieerd aan de hand van de door de bewoners voorgelegde huurcontracten waren 380 EUR, 340 EUR en 550 EUR per maand.

Vijf bewoners van kamers 02.03 en 02.04 betaalden maandelijks 200 EUR cash aan beklagde , wat door hem werd bevestigd. Zij hadden geen huurcontract.

Het vermogensvoordeel werd door de verbalisanten berekend op pag. 9 van P.V. nr. BR.66.RW.101000/2012 aan de hand van de verklaringen van de bewoners. Zij berekenden dat de verhuurders met zekerheid 27.730 EUR aan huurgelden ontvingen.

Op 18.10.2012 werd beklaagde verhoord. Ze is eigenares van het pand sedert 1998. Op dat moment was het gebouw een hotel. Er werden renovatiewerken uitgevoerd zonder vergunning. Ook de wijziging van de bestemming (van hotel naar appartementenverhuur) gebeurde zonder vergunning.

Na de vaststellingen door de wooninspecteur heeft ze alle bewoners gevraagd om te verhuizen. Op het moment van haar verhoor waren er 4 huurders, 2 per verdiep; voor elk was er een huurcontract. De huurprijzen bedroegen: voor het appartement op de eerste verdieping links 320 EUR + 100 EUR kosten, voor het appartement eerste verdieping rechts 380 EUR + 100 EUR kosten, voor het appartement op de 2^e verdieping rechts 550 EUR alles inbegrepen en voor het appartement 2^e verdieping links 420 EUR alles inbegrepen. Ze ontving de huurwaarborgen cash.

Op 12.10.2012 verklaarde beklaagde dat zij alleen de eigenares is en haar man (beklaagde sub 2) er niets mee te maken heeft. Zij alleen verhuurt de appartementen.

Op 15.10.2013 werd nog steeds geen stedenbouwkundige vergunning voor een verbouwing van een hotel naar 4 appartementen ingediend.

Op 18.8.2013 werd een nieuwe inschrijving op het adres vastgesteld zonder dat de wooninspecteur op de hoogte werd gesteld van uitgevoerde herstelwerken.

De Vlaamse Wooninspecteur stelde een herstellvordering in op 28.8.2012 ertoe strekkende ofwel de woning een andere bestemming te geven ofwel het pand te slopen (dit gelet op de nog steeds bestaande stedenbouwkundige inbreuk die het uitvoeren van herstelmaatregelen om te voldoen aan de kwaliteitsnormen van de Wooncode belette).

Een regularisatie-aanvraag werd ingediend bij de gemeente Wemmel op 24.12.2013.

Op 30.1.2014 verklaarde beklaagde dat zij 3 huurders heeft op dat moment. De huurbedragen zijn 480 EUR, 500 EUR en 420 EUR per maand. Ook het handelsgelijkvloers is verhuurd. Ze zou werken hebben uitgevoerd met een architect en het pand terug te huur hebben gesteld vanaf april 2013. Ze legde enkele facturen voor van maart 2013, een verslag van de brandweer en controle-attesten van de gas- en elektriciteitsinstallaties.

Op 23.4.2015 was er vanwege de beklaagden nog steeds geen melding van herstel aan de wooninspecteur.

Ingevolge een mailbericht van de gemeente Wemmel gingen de wooninspecteurs op 14.12.2015 opnieuw ter plaatse. Er werden nog steeds gebreken vastgesteld. Aan het gebouw werden 15 strafpunten toegekend. De woning op de eerste verdieping kreeg 19 punten; de woningen op de tweede verdieping respectievelijk 42 punten en 33 punten; deze

woningen waren derhalve alle ongeschikt voor bewoning. Op de tweede verdieping deed zich een probleem voor wat betreft vloeroppervlakte en bezettingsgraad.

Er werd vastgesteld dat de woongelegenheden werden verhuurd aan nieuwe huurders. De huurprijzen bedroegen 800 EUR, 400 EUR en 480 EUR per maand. Er werd berekend dat de verhuurders zeker in totaal 23.600 EUR aan huurgelden ontvingen voor betrokken periode.

Op 11 februari 2016 werd door beklagde een gunstig verslag van de brandweer overgemaakt aan de verbalisanten. Zij meldde daarbij dat de tweede verdieping niet meer werd verhuurd en niet meer werd bewoond.

Ingevolge verzoek van beklagde op 26.4.2016 gingen de wooninspecteurs nogmaals ter plaatse om een kwaliteitscontrole te doen daar de herstelwerken waren beëindigd. Er werden geen gebreken meer vastgesteld.

De eerder vastgestelde stedenbouwkundige inbreuk werd geregulariseerd.

BEOORDELING VAN DE STRAFVORDERING

1.

Beklaagde is eigenaar van het gebouw en staat vermeld als verhuurster op de huurcontracten.

Het feit dat zij met scheiding van goederen is gehuwd met beklagde verhindert niet dat de huuropbrengsten ten goede kwamen aan de beide gehuwden, derhalve ook aan beklagde; het is niet omdat men gehuwd is met scheiding van goederen dat dit elke gemeenschappelijke inkomsten uitsluit. Daarenboven kan beklagde niet onwetend geweest zijn van de toestand van de verhuurde woonentiteiten en van de staat van het gebouw van zijn echtgenote. In de omstandigheden zoals deze blijken uit de voorliggende elementen van het strafdossier moet hij als feitelijke mede-verhuurder worden beschouwd en heeft hij samen met zijn echtgenote de woonentiteiten voor bewoning ter beschikking gesteld, en daarvan financieel voordeel genoten.

2.

Artikel 5 van de Vlaamse wooncode bepaalt de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit waaraan een voor bewoning ter beschikking gestelde woning moet voldoen.

Aan beklagden wordt verweten om als verhuurder, onderverhuurder of persoon die een woning ter beschikking stelt, woningen te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld voor bewoning die niet voldeden aan de kwaliteitsvereisten van het artikel 5 van de Wooncode. De inbreuken zijn strafbaar krachtens artikel 20 §1 van de Wooncode.

3.

Het decreet van 4 februari 1997 houdende kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers werd opgeheven door artikel 34 van het decreet van 29 maart 2013

houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft en waarbij het voormalige Kamerdecreet werd geïntegreerd in de Vlaamse Wooncode.

Het verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen voor bewoning van kamers, die niet voldoen aan de minimale kwaliteitsvereisten, voorheen strafbaar gesteld door artikel 17 van het Kamerdecreet van 4 februari 1997, is vanaf 11 augustus 2013 nog steeds strafbaar maar dan op grond van artikel 20 §1 van de Vlaamse Wooncode.

Voorgaande is relevant voor wat betreft de tenlastelegging ten aanzien van beklaagde

4.

De kamers waarvan in het aanvankelijk P.V. sprake betreft een appartement dat – voor zover de rechtbank begrijpt – werd opgedeeld en waarvan één kamer werd omgevormd tot (gemeenschappelijke) keuken. Twee van de kamers werden onderverhuurd.

Ten onrechte stelt beklaagde dat zij niet verantwoordelijk is voor de overbewoning. Zij kan zich niet verschuilen achter een clause in de contracten dat de appartementen geschikt zijn voor bewoning door maximum twee personen. Zij verklaarde zelf dat ze een kamer in een (gemeenschappelijke) keuken liet veranderen zodat ze wel degelijk op de hoogte moet geweest zijn van de verhuring aan meerdere personen van het in kamers ingedeelde appartement. Het hoge aantal strafpunten kan daarenboven niet enkel verklaard worden door de overbezetting.

Op grond van artikel 20 §2 van de Vlaamse Wooncode hebben de wooninspecteurs voor hun opsporings- en vaststellingsbevoegdheid de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie. De processen-verbaal waarbij zij vaststellingen doen gelden dan ook tot bewijs van het tegendeel daar ze zijn opgesteld door politieambtenaren die in een bijzondere wet een bijzondere opdracht krijgen om misdrijven vast te stellen. De bijzonder bewijswaarde is gehecht aan de door de verbalisanten gedane materiële vaststellingen.

De ernstige gebreken werden vastgesteld bij processen-verbaal met deze bijzondere bewijswaarde en beklaagden brengen geen elementen aan die de inhoud van de vaststellingen ontkrachten.

5.

Op grond van artikel 20 van de Wooncode is de persoon die niet conforme woningen ter beschikking stelt strafbaar, ongeacht welke de oorzaak is van de niet-conformiteit met de kwaliteitsvereisten van artikel 5 van de Wooncode. Elke minste overschrijding van de kwaliteitsnormen is strafbaar waarbij het volstaat dat gehandeld werd uit nalatigheid, onachtzaamheid of een gebrek aan voorzorg. In elk geval, gelet op de ernst van de vastgestelde gebreken, moeten beklaagden verondersteld worden wel degelijk te hebben beseft dat zij ondermaatse woningen ter beschikking stelden.

Daarenboven moet worden vastgesteld op grond van de elementen van het strafdossier dat beklaagden en verdergingen met het ter beschikking stellen van de appartementen, terwijl zij uit hoofde van het aanvankelijk P.V. wisten dat zij strafbare feiten pleegden en hoewel de herstelwerken niet beëindigd waren, hetgeen moge blijken onder meer uit P.V. nr. BR.66.RW.101004/2012 dd. 14.12.2015.

6.

Gelet op alle elementen waarop de rechtbank acht kan slaan zijn de feiten van de tenlasteleggingen als weerhouden in de dagvaarding bewezen. Tevens is in hoofde van beklaagden en de omstandigheid dat een gewoonte werd gemaakt van de verhuring van onaangepaste woningen bewezen.

STRAFTOEMETING

1.

Inzake de straftoemeting houdt de rechtbank onder andere rekening met de ernst van de feiten, de persoonlijke levensomstandigheden, de leeftijd en het strafrechtelijk verleden van de beklaagden, evenals met de context waarin de feiten werden gepleegd.

De straf moet erop gericht zijn beklaagden inzicht te doen verwerven in de ernst van de feiten en hen ervan te weerhouden in de toekomst nog dergelijke feiten te plegen.

Tevens moet de straf voldoende afschrikwekkend zijn ten aanzien van andere potentiële daders.

2.

De feiten zijn ernstig. Beklaagden waren uit op snel geldgewin ten koste van de leef- en woonkwaliteit van andere, zwakkere personen die aldus financieel werden uitgebuit.

Ondanks de vaststellingen en terwijl de herstelwerken niet beëindigd waren werd er verder verhuurd. Beklaagden betonen weinig inzicht in de maatschappelijke schade die zij hebben toegebracht.

Gelet op de bewezen omstandigheid dat een gewoonte werd gemaakt van de activiteit is de minimum straf voor beklaagden en een gevangenisstraf van één jaar en/of een geldboete van 1.000 EUR.

3.

De rechtbank acht het verlenen van een opschorting in het licht van alle concrete omstandigheden – inzonderheid de aard, omvang en de duur van de inbreuken – een onvoldoende signaal. Een opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou de preventieve en repressieve doelstelling van de strafrechtelijke sanctionering niet dienen. Beklaagden en tonen daarenboven niet aan dat een bestraffing hen een disproportioneel professioneel of sociaal nadeel zou toebrengen of hun reclassering negatief zou beïnvloeden.

4.

De hierna bepaalde straffen zijn noodzakelijk om beklaagden tot een beter inzicht te brengen en hen ertoe aan te zetten in de toekomst de geldende voorschriften strikt na te leven.

Beklaagden er hebben een niet erg ongunstig strafregister. Zij verkeren in de wettelijke voorwaarden om van een uitstel van tenuitvoerlegging van de straf te kunnen genieten, gunst die hen voor een gedeelte als hierna bepaald kan worden toegestaan.

5.

Het openbaar ministerie vordert schriftelijk lastens beklaagden de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit belegde voordelen.

De verbeurdverklaring heeft betrekking op het geheel van huurgelden die de verhuurder heeft ontvangen terwijl de woning of kamer die niet voldeed aan de wettelijke kwaliteitsvereisten, niet mocht verhuurd worden. Aangezien een woning of kamer die niet aan de kwaliteitsnormen voldoet niet ter beschikking mag worden gesteld voor bewoning, werd elke vergoeding voor verhuring of ter beschikking stelling onwettig verkregen en dienen deze bedragen te worden verbeurd verklaard.

Daar de ontvangen huurgelden vermogensvoordelen zijn die niet in het vermogen van beklaagden kunnen worden teruggevonden, worden ze door de rechtbank begroot bij equivalent.

Het openbaar ministerie begroot de vermogensvoordelen op basis van de vaststellingen in het strafdossier meer in het bijzonder de huurovereenkomsten en de vaststellingen betreffende de bewoners die konden worden aangetroffen op het ogenblik van de inspecties.

Ten onrechte betwisten beklaagden en de door het openbaar ministerie weerhouden huurperiodes betreffende woonentiteiten 01.01 en 01.02; de betrokken huurders werden op 12.6.2013 door de verbalisanten ter plaatse aangetroffen.

Ook wat betreft woongelegenheden 02.02 werd beklaagde aangetroffen. Daar zijn huurovereenkomsten vermeldt dat de huur 550 EUR bedraagt en hierin elektriciteit, water en onkosten inbegrepen zijn, aanvaardt de rechtbank dat daarvoor een forfaitair bedrag van 120 EUR per maand in mindering moet gebracht worden, hetzij $120 \times 36,5$ maanden = 4380 EUR.

Het vermogensvoordeel in hoofde van beklaagden en moet worden begroot op 46.560 EUR hetzij 23.280 EUR elk.

Het vermogensvoordeel in hoofde van beklaagde moet worden begroot op 4800 EUR.

De eventuele kosten die beklaagde beweert te hebben gemaakt om de gebreken aan de woongelegenheden en aan het gebouw te herstellen om te voldoen aan de kwaliteitsnormen zijn gevolgen van de gepleegde inbreuken die beklaagden zelf moeten

dragen; deze kunnen van geen enkele invloed zijn bij het begroten van de vermogensvoordelen.

Nu moet worden vastgesteld dat zelfs na het aanvankelijk P.V. nog gedurende jaren verder werd verhuurd, en er daarvan maar beperkte vaststellingen voorhanden zijn, zodat mag worden verondersteld dat de berekende vermogensvoordelen enkel maar een deel van de werkelijke winsten uit verhuring vertegenwoordigen, maakt de begroting als voormeld zeker geen overdreven bestraffing van beklaagden uit.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING VAN DE VLAAMSE WOONINSPECTEUR:

Gelet op de vaststellingen bij het navolgend P.V. nr. 101006/2012 van 17.5.2016 is de herstellvordering van de Vlaamse Wooninspecteur zonder voorwerp geworden, waarvan door de Wooninspecteur uitdrukkelijk akte wordt gevraagd.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Gelet op de artikelen:

- 130, 153, 154, 162, 182, 185, 186, 189, 190, 194, 195, van het Wetboek van Strafvordering;
- 2, 7, 38, 40, 41, 42, 43bis, 50, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek;
- 4 van de Wet van 17 april 1878 (V.T. Sv.)
- artikel 4, 6, 7, 17 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers (Kamerdecreet)
- 5, 20 §1, 20bis §1 Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode;
- De artikelen 1 en 3 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd,
- 28, 29 en 41 van de wet van 1 augustus 1985 en het K.B. van 18 december 1986, zoals gewijzigd;
- 91, lid 2 en 148 van het K.B. van 28 december 1950 betreffende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd;
- 11, 12, 16, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- De artikelen 3 en 84 van de Hypotheekwet,
- de artikelen 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie

Op tegenspraak ten aanzien van _____ **en**
Bij verstek ten aanzien van _____

Op tegenspraak ten aanzien van de eiser tot herstel

Op strafgebied

Verklaart de feiten van de tenlastelegging 1. met inbegrip van de omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte wordt gemaakt, bewezen in hoofde van beklaagde _____ ;

Veroordeelt beklaagde _____ wegens de feiten van de tenlastelegging 1 tot :

een geldboete van **TWEEDUIZEND (2.000,00) EURO**

Zegt dat de geldboete van 2.000,00 EUR wordt verhoogd, bij toepassing van de wet op de opdecimen, tot **TWAALF DUIZEND EUR** (2.000 EUR x 6) en vervangen, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn, door een vervangende gevangenisstraf van **TWEE MAANDEN**;

Zegt dat de tenuitvoerlegging van huidig vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar voor wat de helft van de geldboete van 2.000,00 EUR betreft alsook de ermee overeenstemmende vervangende gevangenisstraf, en dit onder de voorwaarden van de wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;

Verklaart verbeurd in hoofde van beklaagde _____ bij toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis van het Strafwetboek, de som van **23.280,00 EUR**, bij equivalent, zijnde het vermogensvoordeel rechtstreeks verkregen uit de bewezen verklaarde misdrijven;

Veroordeelt _____ tot betaling van:

- een bedrag van 25 euro, verhoogd met de opdecimes tot 150,00 EUR, als bijdrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- een vaste vergoeding van 51,20 EUR,

Verklaart de feiten van de tenlastelegging 1. met inbegrip van de omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte wordt gemaakt, bewezen in hoofde van beklaagde

;

Veroordeelt beklaagde wegens de feiten van de tenlastelegging 1 tot :

een geldboete van **TWEEDUIZEND (2.000,00) EURO**

Zegt dat de geldboete van 2.000,00 EUR wordt verhoogd, bij toepassing van de wet op de opdecimen, tot **TWAALF DUIZEND EUR** (2.000 EUR x 6) en vervangen, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn, door een vervangende gevangenisstraf van **TWEE MAANDEN**;

Zegt dat de tenuitvoerlegging van huidig vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar voor wat de helft van de geldboete van 2.000,00 EUR betreft alsook de ermee overeenstemmende vervangende gevangenisstraf, en dit onder de voorwaarden van de wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;

Verklaart verbeurd in hoofde van beklaagde , bij toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis van het Strafwetboek, de som van **23.280,00 EUR**, bij equivalent, zijnde het vermogensvoordeel rechtstreeks verkregen uit de bewezen verklaarde misdrijven;

Veroordeelt tot betaling van:

- een bedrag van 25 euro, verhoogd met de opdecimes tot 150,00 EUR, als bijdrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- een vaste vergoeding van 51,20 EUR,

Verklaart de feiten van de tenlastelegging 2. bewezen in hoofde van beklaagde ;

Veroordeelt beklaagde wegens de feiten van de tenlastelegging 2. tot :

een geldboete van **VIJFHONDERD (500,00) EURO**

Zegt dat de geldboete van 500,00 EUR wordt verhoogd, bij toepassing van de wet op de opdecimen, tot **DRIEDUIZEND EUR** (500 EUR x 6) en vervangen, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn, door een vervangende gevangenisstraf van **EEN MAAND**;

Verklaart verbeurd in hoofde van beklaagde _____, bij toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis van het Strafwetboek, de som van **4.800,00 EUR**, bij equivalent, zijnde het vermogensvoordeel rechtstreeks verkregen uit de bewezen verklaarde misdrijven;

Veroordeelt _____ tot betaling van:

- een bedrag van 25 euro, verhoogd met de opdecimes tot 150,00 EUR, als bijdrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- een vaste vergoeding van 51,20 EUR,

Veroordeelt _____ en _____ in solidum tot de gerechtskosten, in totaal begroot op 259,05 EUR.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan;

Wat betreft de herstellvordering:

Verklaart de herstellvordering van de Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest ontvankelijk;

Zegt voor recht dat de herstellvordering van de Wooninspecteur zonder voorwerp is geworden;

Publicatie

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaardingen vermeld zal worden op de wijze bepaald in de artikelen 3 en 84 van de Hypotheekwet, op kosten van _____

en _____.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op 1 december 2016 door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, samengesteld uit :

Mevr. Matthys

rechter

In aanwezigheid van Mevr. Vercarre,

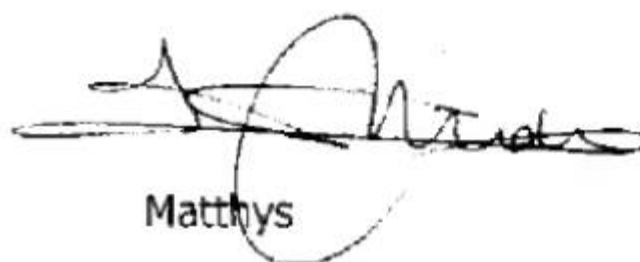
substituut-procureur des Konings bij het parket
Halle-Vilvoorde.

Met bijstand van Mevr. De Roeck

griffier

De Roeck

Matthys